

MET HENRI GOOSSEN SLINGEREND OP DE WHISKY-TOUR

ALSOF ER EEN SCHOTS ENGELTJE OVER JE TONG PIEST

Al 25 jaar maakt een schoolleerling uit Twente zijn landgenoten verknocht aan whisky. Onze semi-Schotse verslaggever Ryan Claus wilde daar het fijne van weten en ging een avond op pad met The Whisky Teacher. En proefde dat het goed was. “Whisky moet je niet zuipen. Bier, dat zuip je. Whisky moet je leren drinken.”

TEKST RYAN CLAUS, FOTO'S SANDER BOER

Daar staat ie dan. In zijn Schotse kilt. Het tartan-strikje, de hoge kousen, het donzen tasje bunge-lend voor zijn middel, het nette, zwarte colbertje erboven: verrassend! Want je verwacht toch iets anders dan een volbloed Highlander voor je neus als je aanklopt bij een rijtjeshuis in omgeving van Almelo. “Ja, als je jezelf een whisky-entertainer noemt, moet je het wel goed doen, hè? Alles erop en eraan. *The real deal.*”

We hebben het genoeg met Henri Goossen (54), een even vriendelijke als excentrieke Tukker. Of eigenlijk met zijn alter ego.

“Zodra die kilt aan gaat, verander ik van Henri Goossen de schoolleraar in The Whisky Teacher. Deze outfit helpt mij in een soort modus te komen. Dan wil ik alleen nog maar mensen entertainen.

**HET LEVENSWATER
KENT EEN BETER
RENDEMENT DAN
GOUD EN OLIE.
GEWILDE FLESSEN
WISSELEN VOOR
TIENDUIZENDEN
EURO'S
VAN EIGENAAR**

Dat is mijn *God given talent.* Vanavond zullen die talenten weer rijkelijk vloeien, net als de whisky's trouwens, waarover deze purist oneindig kan vertellen. Ook in de woonkamer van Henri spat de liefde voor Schotland ervan af. “Zeg het maar heren, wat willen jullie weten? Hier staan enkel flessen met een goed verhaal.” Henri wijst naar zijn indrukwekkende whiskykast. Van lokale toppers tot extra lang gerijpte exemplaren en van Vikingthema's tot de must-have klassiekers: als een whisky speciaal is, heeft Henri 'm allang in huis. “Deze fles heeft mijn eigen naam erop,” zegt hij. “De eerste fles uit mijn eigen whiskyvat. Vind ik mooi. Je hebt er misschien niet

**Een Tukker in
een kilt trekt
doorgaans
veel bekijks.**

**Henri's
favoriet.**

**De toerende
teacher komt
overal.**

zoveel aan, maar het is wel heel leuk om te hebben.” In een klein hoekje linksonder pronken de daadwerkelijke drinkwhisky's. Op z'n tijd, natuurlijk. “Whisky moet je niet zuipen. Bier, dat zuip je. Whisky moet je leren drinken.” Dat geldt ook voor The Whisky Teacher. “Mijn eerste pure whisky dronk ik op mijn 19de, tijdens voetbalkamp,” blikt hij terug. “Om stoer te doen natuurlijk. Volgens mij was het White Horse. Tientje per fles. Niet te zuipen. Belabberde ervaring. In de jaren daarna leerde ik het spul pas echt waarderen.”

Stampvolle kroegen

In 1996 nam Henri's liefde voor whisky een vlucht, toen hij in een lokaal restaurant zijn eerste kleinschalige proeverijen gaf. “Mijn neef, die een Schots restaurant in de buurt runde, zei altijd over zijn klanten: *Ze eten me arm en drinken me rijk.* Dus zocht hij naar manieren om meer whisky te verkopen.” Anders gezegd: iemand met een vlotte babbel die klanten met sterke verhalen en goede grappen kon overtuigen om eens een aantal merken, jaartallen en smaken van het Schotse goedje te proberen. “Ik moest mensen nieuwsgierig maken naar whisky. Die taak bleek mij op het lijf geschreven. Blijkbaar schulde er toch een soort entertainer in mij.” De whisky-act van Henri was zo

populair dat klanten hem ook na zijn vertrek uit het restaurant bleven bellen. Of hij niet eens een privé-proeverij kon geven. “Toen dacht ik: hé, dit is handel! Inmiddels was ik voor het eerst in Schotland geweest, met diezelfde neef. Daar ontdekte ik de magie en tijdloosheid van de Schotse tradities. Schotse ruiten, kilts en doedelzakken, mooi spul. En ik leerde er natuurlijk heel veel over whisky. Ik vond die proeverijen enorm leuk en de klanten dus ook. Die hingen aan mijn lippen als ik over whisky begon te kletsen.” Een passie was geboren. “Vanaf dat moment wilde ik alles weten over whisky. De historie, de verschillende smaken en geuren, de prachtige distilleerderijen in de Schotse Hooglanden. Er ging een wereld voor mij open.” Henri’s whisky-act ging als een lopend vuurtje door de regio. “Binnen de kortste keren vroegen mensen mij voor een proeverij bij hen thuis of in de kroeg. Na 25 jaar kan ik daar nog steeds geen genoeg van krijgen.” Volle kroegen, voetbalclubs, whiskyevenementen, privé-clubjes, Rotary’s en Lions, personeelsfeesten: de agenda van Henri is voller dan ooit. Tot volgend jaar maart staat hij elk weekend wel ergens over whisky te praten. Gewapend met zijn favoriete whisky’s, einde-loze anekdotes over Schotland en zijn nadrukkelijke aanwezigheid. Zijn missie: ons stervelingen iets bijbrengen over het meest geliefde

exportproduct van Schotse bodem. Sommigen hebben dat meer nodig dan anderen, weet Henri inmiddels. “Soms sta ik voor geraffineerde whiskykenners, maar de volgende avond net zo goed bij een voetbalclub die tussen de emmers pils ook nog een paar whisky’tjes erin gieten.” Zo buigt Henri zijn grote liefde om tot een meer dan aardige tweede carrière. Als hij geen whiskyles geeft aan volwassenen doceert de beroemde Tukker de Duitse taal op de middelbare school. En dan klinkt zijn artiestennaam, The Whisky Teacher, ineens nog logischer. Vijf dagen voor de klas, drie avonden in de kroeg, bijna elk

Ruiken doe je met je...

De één is sneller dan de ander.

weekend weg, twee keer per jaar op whiskytour door Schotland én een gelukkig huwelijk. Zijn geheim? “Een vrouw die ook van whisky houdt. En sigaren rookt. Zij begrijpt mij, mijn passie. Sterker nog, zij doet al mijn regelwerk. Door haar kan ik doen wat ik het liefste doe. Ik bekijk het zo: ik had nu ook thuis voor de buis kunnen hangen, maar nu sta ik op een woensdagavond in een stampvolle kroeg, midden in Enschede, mooie verhalen te vertellen over whisky en daarmee mensen blij en enthousiast te maken.”

Ruiken, nippen, proeven

En ja, daar hoort gewoon een mooie, persoonlijke collectie bij. Maar, benadrukt Henri, hij is bij lange na niet de grootste. “Verzamelaars en fanatiekelingen heb je overal, ook in Nederland. Hier in de buurt alleen al zijn een paar heel grote jongens actief.” Zijn verhaal wordt gestaafd door een krantenkop eerder deze week: ‘Plotseling hippe whisky veroverd de wereld’. Anno 2022 staat een glaasje gelijk aan status en geld. Het levenswater kent een beter rendement dan goud en olie. Gewilde flessen wisselen voor tienduizenden euro’s van eigenaar. ➔

**‘IK ZIE SOMMIGEN
NAAR HUN TAFEL
KIJKEN EN DENKEN:
WAAR IS
MIJN SPUUGBAKJE?
DIT IS
POTVERDORIE GEEN
WIJNPROEVERIJ!’**

Soms wel voor tonnen. De duurste, een flesje Macallan 1926, welbeschouwd de Rolls-Royce onder de whisky's, werd vorig jaar voor 1,7 miljoen euro geveild. Proost! Allemaal leuk en aardig, maar voor Henri betekent whisky drie dingen: ruiken, nippen, proeven. Of nou ja, vier dingen: filosoferen over whisky, al ruikend, nippend en proevend. Het liefst voor een volle kroeg, zoals vanavond. Ik stap bij Henri in zijn busje met daarop in Schots geruite letters zijn titel: The Whisky Teacher. De avond valt als we over de provinciale wegen van Harbrinkbroek richting Enschede rijden. “Ik doe dit al jaren, maar de gezonde wedstrijdspanning voel ik nog steeds,” vertelt de Tukker-in-kilt, wachtend voor een stoplicht. “Al die mensen voor je neus, die je zo aankijken van: nou, ga jij ons de komende twee uur maar eens even vermaken. Ik ben een geboren verhalenverteller, maar dan voel je echt wel een soort druk.”

Over een uurtje zullen een mannetje of zestig kennismaken met Henri en zijn vijf geselecteerde whisky's. “Meestal kies ik die zelf, maar deze keer wilde de restauranteigenaar graag meebeslissen,” zegt hij. “Dat gebeurt wel vaker. Zo'n restaurant hoopt na mijn bezoek natuurlijk meer whisky te verkopen. En ik vind het best, zolang hij maar met mooi spul aankomt.”

Met blended whisky's (de commerciële variant waarbij verschillende whisky's worden gemengd) als Red Label of The Famous Grouse hoef je niet aan te komen bij The

Whisky Teacher. “Ik kom alleen op je feestje praten over single malts, the real deal. Gestookt in één distilleerderij, puur. Dan doe ik graag een rondje Schotland, met whisky's uit alle uithoeken en van allerlei smaken. Zacht tot stevig, romig tot rokerig, mild tot vol. Kan ik eindeloos in variëren. Dat hangt ook een beetje af van mijn publiek voor die avond.”

Whisky: je kan er uren over lullen.

Onze reporter duikt vol in zijn werk.

Op het parkeerterrein van steakhouse Marcook's wacht eigenaar Marco Wulff ons op. Voor deze chef gaat er vanavond een kleine droom in vervulling. “Sinds ik zelf een proeverij van Henri heb meegemaakt, wil ik hem al boeken in mijn restaurant. En daarbij gaat whisky mooi samen met mijn restaurantconcept van een barbecue smokehouse. Ik heb er heel veel zin in. En het publiek ook! We waren binnen een dag uitverkocht. Ongekend.”

In het sfeervolle smokehouse druppelen de gasten al binnen. 50 euro betaalden zij voor vijf uitstekende whisky's, hapjes van de chef en – vooral – Henri's verhalen. “Ik heb niet de verwachting heel veel van vanavond op te steken, maar als ik mijn vrienden moet geloven, staat mij een hele ervaring te wachten,” zegt een veertiger met een verzorgd baardje. De man blijkt een behoorlijke verzamelaar en kent de whiskyselectie van vanavond uit zijn hoofd. “Die heb ik allemaal al in de kast staan. Hoe groot mijn collectie is? Een flesje of 150, schat ik. En daar zitten prachtexemplaren tussen hoor. Mijn grootste trots is de Macallan-serie, die exclusief voor KLM-piloten werd gemaakt. Via via heb

ik daar acht flessen van weten te bemachtigen.”

Toeval of niet, maar ook de tweede bezoeker die ik aanspreek, is een gelegenheidsexpert. “Zo’n 25 flessen heb ik. Waarom? Tja, het is gewoon een prachtige hobby. Terwijl ik whisky dus niet eens heel lekker vind. Gek hè?” Zijn vriend, ook een verzamelaar uiteraard, begrijpt hem wel. “Whisky is een geweldig handelsproduct. De meeste van mijn whisky’s zal ik waarschijnlijk doorverkopen als ze iets meer waard zijn. Al blijft het lastig om de waarde van een whisky te bepalen. Die hangt af van allerlei factoren, zoals het aantal jaren dat het spul heeft gerijpt op vaten, het aantal geproduceerde flessen, de distilleerderij. En ja, ook wel met emotie. Wat zeker is: dit spul zal nooit minder waard worden. De waarde van whisky stijgt met zo’n 10 procent per jaar.”

Kinderschedeltjes

In de doorloop installeert Henri zijn vaste set-up: vijf flessen whisky uitgesteld op een verhoogd tafeltje, versierd met Schots tafeltkleed, met erboven een grote, aluminium landkaart van zijn favoriete vakantiebestemming.

“Nice skirt!” roept een jongen vanaf een tafel vol twintigers. Henri kan er om lachen. “Thank you!” Hoe drukker het wordt, hoe meer hij zich in zijn rol van gastheer en entertainer lijkt te schikken.

“Good evening sir and madam!” verwelkomt hij een ouder echtpaar aan de deur, waar hij de bezoekers ontvangt alsof het zijn eigen woning betreft. De overgrote meerderheid van Henri’s publiek is mannelijk. “Het is toch wel een mannendingetje,” stelt de showman. “Daar pas ik mijn humor ook wel op aan. Die kan nog weleens van de harde soort zijn, zeg maar. Leuk toch, mannen onder elkaar.”

Het zit 'm in de details.

Klokslag kwart voor negen maant The Whisky Teacher zijn luidruchtige publiek tot stilte. “Laaaaadies and gentlemen! Hear, hear! Fijn dat u er allemaal bent!” Het is meteen duidelijk wie de baas is. Zijn 65 luisteraars kunnen de komende tweeënhalve uur niet onder het krachtige stemgeluid van Henri uit. “Ik zie sommigen kijken naar hun tafel en denken: waar is mijn spuugbakje? Dit is potverdorie geen wijnproeverij!” De toon is gezet. In het eerste half uur neemt The Whisky Teacher zijn publiek mee in een vermakelijk lesje in Schotse cultuur, topografie en eigenaardigheden. De maffe namen van zijn rivieren, om maar wat te noemen. “Door de hoofdstad stroomt River Forth. Een van de inhammen vanuit de zee noemt men de Firth.” Henri wijst op de landkaart naar de betreffende kustlijn. “Juist ja: dit hier, dames en heren, noemen de Schotten de Firth of Forth. Probeer dat maar ➔

Het wordt hier steeds gezelliger.

eens uit te spreken met uw kunstgebit.” Over de The Royal Mile, de beroemdste straat van Schotland in het historische centrum van de hoofdstad: “Die straat is gemaakt op de schedeltjes van kleine kinderen. Die hobbeltjes zijn dus van grote historische waarde. De toeristen die dat niet weten, pluk je er zo uit aan hun gemopper: wanneer wordt die rotzooi hier nou eens geasfalteerd?”

Brandende sensatie

Rond kwart over negen mag het opgewarmde publiek kennismaken met Henri's tweede superkracht: zijn verregaande kennis van whisky. Het eerste exemplaar van vanavond is de Aberfeldy 12, afkomstig uit het gelijknamige dorpje in hartje Schotland. “In dat dorpje wordt jaarlijks zo'n 6 miljoen liter whisky geproduceerd. Daarvan gaat vijfenhalf miljoen naar Amerika. Het restje daarvan eindigt in deze fles, de Aberfeldy-whisky. Dat maakt van deze single malt een redelijk zeldzaam goedje.” Die les wordt gevolgd door een instructie hoe ons whiskyglaasje precies vast te houden: bij het pootje. “Wie met zijn grote hand om dit kleine glaasje gaat, krijgt een waarschuwing,” grapt onze docent. “Bij het eerste glaasje hoort namelijk een ritueel. Draai het soepeltjes rond, totdat u een mooi randje aan de binnenkant van uw glas ziet. Dat randje loopt

heel langzaam weer naar beneden. Dat, dames en heren, noemen wij: viscositeit. Kwaliteit van de oliën in de whisky.”

Daarna mag het echte werk eindelijk beginnen. Stap één is ruiken, volgens Henri minstens zo belangrijk als het drinken zelf. “Steek uw neus diep in het glaasje en probeer de geuren te herkennen,” instrueert onze whiskygids. “Wat ruikt u? Fruit? Hout? Eikenhout?” Het lange wachten wordt beloond. Naast al die dingen die Henri

“Hé, dat is toch mijn whisky?”

**Whisky
proeven: een
serieuze aan-
gelegenheid.**

noemt, ruikt de Aberfeldy 12 vooral goddelijk. Het liefst lijm ik mijn glas de rest van de avond tegen mijn neus. “Maken ze hier ook parfum van?” vraag ik mijn buurman, die zich direct omdraait naar zijn vrouw. Niet iedereen is hier blijkbaar in voor grappen. Het maakt niet uit: we mogen eindelijk proeven! Gelijktijdig met een panna cotta van paprika. Kom maar op. Ik schraap mijn keel en laat het Schotse goud door mijn keel glijden. De smaak is subtiel fruitig en zacht, alsof er een Schots engeltje over mijn tong piest. Ik waan me in The Highlands. Met een doedelzak. Man man man, wat proeft dit goed. Jammer dat het zulke kleine glaasjes zijn. Henri mengt zich in de 65 genotsmomentjes om hem heen. Waar de gangmaker aan een tafel blijft stilstaan, volgt stevast een lachsalvo. De eerste horde is genomen. Via harde grappen over het eiland Arran – het Volendam van Schotland – en een gezamenlijke poging om McCartneys klassieker *Mull of Kintyre* na te bootsen, belanden we in Ierland voor whiskey numero 2: Connemara Peated Irish. De

oplettende lezer zag het al: we schrijven hier whiskey met een 'e'. Op z'n Iers dus. "Bedacht door de Ieren, die hun whisky's wilden onderscheiden van de Schotse," licht onze expert toe. En het verschil laat zich proeven. De Ieren lusten hun whiskeys duidelijk stevig en rokerig. "Ja jongen, dit is *serious business*," lacht Henri als hij mij hoort kuchen. Gelukkig zijn het maar kleine glaasjes. De derde whisky is de Balvenie 12 Double Wood. Deze is gelukkig weer lekker zacht. Heerlijk zelfs, nog beter dan de eerste. De serveerster is niet zuinig. Het zou kunnen verklaren dat de grappen van Henri ook steeds beter worden. Nummer vier luistert naar de

naam The Glenlivet 15 French Oak, een kruidige rakker die vijftien jaar heeft mogen rijpen op Frans eikenhout. Al proef ik niet bijster veel verschil meer met de whisky's hiervoor. Voor dit punt van de avond was ik enkele uren geleden al gewaarschuwd. Iets in de trant van: dan zijn je smaakpapillen ook dronken. De grootste klapper is natuurlijk voor het einde: de Ardbeg 10. The Ultimate. De laatste keer dat ik zo'n brandende sensatie voelde, verwarde ik vijf tellen daarvoor

**DE ABERFELDY 12
RUIKT VOORAL
GODDELIJK.
HET LIEFST LIJM
IK MIJN GLAS
DE REST VAN
DE AVOND TEGEN
MIJN NEUS**

**Mooi van
buiten én
binnen.**

een Schot met een Engelsman in een Ierse pub. Gelukkig zijn het maar kleine glaasjes.

Pure passie

Bij de fietsenstalling bespreken twee vrienden een memorabele avond na. "Ik zal er weinig van onthouden, maar tjongejonge, wat kan die vent verhalen vertellen!" roept een van hen in het luchtledige. "Ja, het was fantastisch," reageert zijn maatje. "Ik had alleen niet verwacht dat er zoveel whisky zou worden geschonken." Op de parkeerplaats, laadt Henri zijn busje weer in. Morgenavond zal hij, bij een besloten sessie, het trucje nog eens dunnetjes overdoen. De 'leuke vergoeding' die hij voor zijn drukke hobby ontvangt, is mooi meegenomen. Maar full-time Whisky Teacher? "Nee, dat hoeft niet. Ik doe dit omdat ik het leuk vind. Ik ben een vrije jongen en dat wil graag zo houden. 99 procent van proeverijen zijn gesponsord, aangeboden door de importeur of gelieerd aan een merk. Commerciële belangen en zo. Mij niet gezien. Ik hoef deze whisky's helemaal niet te verkopen. Kan mij dat schelen. Nee, ik wil mensen gewoon laten kennismaken met dit prachtige drankje. Dit is pure passie, jongen. En de grap is: overal waar ik kom, word ik een weekje later gebeld door de dichtstbijzijnde slijter. Om mij te bedanken dat er opeens zoveel whisky wordt verkocht." ←

**Ja, deze is ook
heel lekker.**

**De bijzonder
smaakvolle
collectie van
Henri.**

